

територіальним розміщенням, специфікою діяльності, галузевою специфікою, розмірами підприємств.

Галузеві особливості формування інноваційного потенціалу підприємства визначаються специфічністю кінцевих результатів інноваційної діяльності в тій чи іншій сфері функціонування, особливостями матеріального, техніко-технологічного, проектно-конструкторського забезпечення інноваційної діяльності, специфікою ринків збуту інновацій і т.д [2].

У сучасних умовах основним засобом підтримки високих темпів розвитку й досягнення необхідного рівня прибутковості суб'єктами господарювання стає постійне впровадження ними інновацій. Активізація інноваційного розвитку є одним з найголовніших факторів виживання вітчизняних суб'єктів господарювання в умовах жорстокої конкурентної боротьби. При цьому саме інноваційний потенціал є передумовою успішної реалізації інноваційної складової.

Саме тому підприємствам в Україні слід приділяти більшу увагу вивченню питань сутності та складових власного інноваційного потенціалу. До того ж, успішне управління інноваційним потенціалом у сучасних умовах слід розглядати як умову забезпечення високого рівня конкурентоспроможності підприємства, а отже власне його існування [3].

Список літератури: 1. Чоботар С.В. Інноваційний потенціал підприємства. [Електронний ресурс] http://www.confcontact.com/Okt/18_Chebot.php 2. Причена І.В. Особливості формування інноваційного потенціалу підприємства. [Електронний ресурс] http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Vchnu_ekon/2010 3. Богма О.С. Сутність інноваційного потенціалу підприємства. [Електронний ресурс] http://web.znu.edu.ua/herald/issues/2011/eco_2011_1/2011_1/012-15.pdf

КУТОВА Ю.В., магістрант, м.Харків, НТУ «ХПІ»

ПРОБЛЕМИ ВЕНЧУРНОГО ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Найважливішою складовою економічного забезпечення інноваційної діяльності є фінансування. Зростаючі потреби у фінансах для активізації інноваційної діяльності підприємств вже не задовольняються за рахунок традиційних систем кредитування, бюджетного фінансування та обігу грошових коштів. Для фінансування нових технологічних компаній необхідні інші

інструменти, серед яких важлива роль відводиться венчурному фінансуванню.

За останні роки в економічних публікаціях за останній час з'явилося багато досліджень, присвячених венчурному інвестуванню. Серед них можна виділити роботи Д. Гарнера, Р. Оуна, Р. Конвея, В. Аньшина, М. Бродського, О. Дагаєва, А. Каржаєва, Л. Фоломьєва, Л. Антонюк, А. Поручника, В. Савчука, М. Йохна та ін. Їх зусиллями були створені теоретичні і методологічні основи для подальшого дослідження венчурного капіталу та його можливостей в інноваційному оновленні економіки.

Метою дослідження є виявлення основних проблем розвитку венчурного фінансування в Україні та розробка рекомендацій щодо їх усунення.

Актуальність розвитку венчурного фінансування стала очевидною, тому що саме воно дозволяє з'єднати науку з іншою частиною економіки, і тим самим підвищити конкурентоздатність вітчизняної промисловості. Основне призначення венчуру - забезпечити життя і розвиток малої інноваційної компанії на початковій стадії її розвитку, коли компанія ще не має активів, крім НДДКР, які вже знаходяться на завершальній стадії, або дослідного зразка свого нового продукту, але вона потребує вже значних фінансових ресурсів для подальшого росту. Таким чином, венчурний капітал виступає одним з головних каталізаторів інноваційного розвитку. [1]

Наразі український ринок венчурного капіталу відносно слаборозвинений, незважаючи на те, що розвиток венчурного бізнесу почався в 1992 році після підписання угоди про створення Фонду «Україна» й має свою специфіку. На відміну від світової практики, в Україні науковий та інноваційний розвиток поки що відійшов на другий план, незважаючи на тенденції й роль, яку виконують інновації для суспільства в цілому. Тому якщо й існує українська індустрія венчурного фінансування, подібна західній, то вона є такою тільки формально, адже в нашій країні венчурні фонди обслуговують або інтереси певної бізнес-групи, яка має інтерес у різних сферах, або конкретну сферу бізнесу.[2]

До основних проблем, які перешкоджають розвитку венчурної індустрії в Україні відносяться недосконалість законодавчої бази в області інноваційної діяльності і ускладнення реєстрації венчурних фондів в українській юрисдикції; недостатність українського

капіталу у венчурній індустрії України - одного з основних факторів привабливості країни для іноземних інвесторів і відсутність значимих джерел венчурного капіталу; недостатня інформаційна підтримка венчурної індустрії; відсутність економічних стимулів для залучення прямих інвестицій у підприємства високотехнологічного сектора, які б забезпечували необхідний ризик для венчурних інвесторів тощо. [3]

Для вирішення цих проблем треба усунути недоліки нормативно-правової бази держави, надавати підтримку розвитку інноваційної діяльності, розвивати фондовий ринок, покращити інформаційну підтримку венчурного бізнесу, готувати кваліфікованих менеджерів інноваційних проектів фахівців в управлінні власне венчурними компаніями і проектами; проводити обґрунтовану і дієву інноваційну політику.

Список літератури: 1. Аньшин В.М., Филін С.А. Менеджмент інвестицій і інновацій в малом и венчурномбізнесе. - М.: Анкил, 2003 2. Цихан Т. Роль венчурной индустрии в формировании национальной инновационной системы // Теория и практика управления. - 2005. - № 11. 3. Бродский М.Н., Костенко С.И., Моисеев В.Д. Проблемы финансирования инновационных проектов // Инновации. - №7-8. - 2000.

МАТРОСОВА В.О., канд. екон. наук, доцент НТУ «ХПІ», м. Харків
РАЧИНСЬКА А.В., магістрант НТУ «ХПІ», м. Харків

ІННОВАЦІЙНА СТРАТЕГІЯ ЯК ОСНОВА ЗАГАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Питаннями, пов'язаними з плануванням інноваційного розвитку підприємства процесів активно розглядаються у своїх працях вітчизняними та зарубіжними вченими, серед яких: Перерва П. Г, Соколенко В. А, Фатхутдінов Р.А, Вергал К. Ю, Кропельницька С. О. Обґрунтування концепції інноваційного розвитку у працях Х. Барнета, П. Друкера, К. Найта, Б. Санто та ін. підняло роль інновацій, які в процесі взаємодії економічного середовища та конкуруючих суб'єктів господарювання постали головним фактором економічного розвитку, потіснивши інвестиції, та спричинили домінування інноваційної моделі розвитку в сучасній економіці.

Інноваційний розвиток доцільно визначати як здатність підприємства динамічно розвиватися на власній основі за рахунок систематичного формування комплексу дій, направлених на